

Γράφει ο **ΠΑΝΙΚΟΣ ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ**

Στο παγκάκι καθόταν ένας μοναχικός άντρας, με γυαλιά κι ένα παράξενο, πολύχρωμο υποκάμισο. Ήταν νεανική η εμφάνισή του, από κοντά όμως χτυπούσαν στο μάτι οι λευκές τρίχες στο κεφάλι. Του είπαν τυπικά και οι δυο ένα «συγγνώμη» και κάθισαν.

Καύσωνας, είτε εκείνος. Μεγάλος! Θα καούν τα πάντα, απάντησε η γυναίκα. Άλλαξε πολύ η Κύπρος. Είχε διάθεση για κουβέντα, το παγκάκι το σκίαζε μια συστάδα δέντρων, κι έτσι η αφήγηση πήρε το δρόμο της. Μόλις είχε γυρίσει, ύστερα από 35 χρόνια, από την Αυστραλία. Ήταν στα τριάντα του τότε, νιόπαντρος, μ' ένα κοριτσάκι στο χέρι, κι αποφάσισε, μετά την εισβολή, να πάει να βρει ένα θείο του στη Μελβούρνη. Πήγε, μέρες ολόκληρες με πλοίο, τον καλοδέχτηκαν, έδωσε κι εξετάσεις και μπήκε σε κυβερνητική δουλειά,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Μια κουβέντα στο παγκάκι*

συμπλήρωσε την οικογένεια μ' ένα δεύτερο παιδί, γιο αυτή τη φορά. Πέρασαν τα χρόνια, σπούδασαν τα παιδιά, έγιναν επιστήμονες, παντρεύτηκαν, έκαναν δικά τους παιδιά και να, στην πιο ωραία ίσως στιγμή, όταν γεννιόταν το τρίτο εγγόνι, χτύπησε η επάρατη νόσος τη σύντροφό του. Όλα ανατράπηκαν. Όλα με μιας έσβησαν. Την έκλαψε, την έκλαιψαν όλοι μαζί, ήταν ωραία γυναίκα, τελικά όμως κατέληξε στο ότι ο μεγάλος πόνος ήταν ο δικός του. Μιλούσε ο Αυστραλέζος, τ' όνομά

του δεν το ζήτησε το ζευγάρι, δεν το θεώρησαν αναγκαίο, αλλά κι οι εικόνες έπεφταν τόσο ζωντανές και σπαρταριστές στο παγκάκι που περιίπτευαν οι ερωτήσεις, οι διευκρινίσεις.

Το ταξίδι προς το νησί έγινε λίγες μονάχα μέρες πριν. Το βαρύ πένθος είχε κρατήσει βδομάδες, μήνες, κι ένα πρωινό, αμέσως μετά τον ύπνο, αντελήφθη ότι η ζωή του έπρεπε ν' αλλάξει. Θα εγκατέλειπε τη χώρα που τον φιλοξένησε, θα εγκατέλειπε τα παιδιά, τα εγγόνια, και θα γύριζε

στην πατρίδα, στο νησί, στη μικρή του πολιτειούλα με τα στενά δρομάκια και τους βασιλικούς στις αυλές, και τα γελαστά πρόσωπα στους δρόμους.

Το πρωί πήγα σ' ένα παραλιακό καφέ και ζήτησα μια μικρή μπίρα Κεό. Δεν με κατάλαβαν, αντιλαμβάνεστε τι λέγω; Δεν με κατάλαβαν. Ήταν όλοι ξένοι. Όλα άλλαξαν στο νησί. Και πολύ λίγο πιο ύστερα.

Είχα δέκα φίλους. Απ' αυτούς μόνο οι τρεις ανταποκρίθηκαν. Είχε βγει έτσι άξαφνα, σαν βαθύς πόνος αυτή η ατάκα. Κι έτσι άξαφνα, χωρίς προειδοποίηση, σηκώθηκε και μ' ένα «γεια σας» αναμείχτηκε με το ξένο πλήθος που σεργιάνιζε αμέριμνα στην προκουμαία. Έμειναν και τον κοίταζαν σιωπηλοί οι δυο άλλοι. Τους φάνηκε, έτσι όπως προχωρούσε, εντελώς τσακισμένος. Κυρτός και τσακισμένος. Όλα με μιας είχαν γίνει τόσο ξένα.

*Από το βιβλίο του Δημήτριου.

ΚΠ 2.52

2/4/2011

Αρήθεια